

DE LEER VAN GOD

Zevende-dag Adventisten geloven...

Dat de Heilige Schrift, Oude – en Nieuwe Testament, het geschreven Woord van God is, door Goddelijke Inspiratie gegeven aan heilige mannen van God, die schreven wat de Heilige Geest hen ingaf. In dit Woord heeft God de kennis beschikbaar gesteld die noodzakelijk is voor onze Verlossing. De Heilige Schriften zijn de Onfeilbare openbaringen van Zijn wil. Zij zijn de richtlijnen van het karakter, de toetsen van ervaringen, de gezaghebbende openbaring van leerstellingen, en het betrouwbare verslag van Gods handelen in de geschiedenis.

Fundamenteel Geloofspunt nr. 1

SEVENTH-DAY
ADVENTIST®
CHURCH

Hoofdstuk 1 HET WOORD VAN GOD

Geen boek is zo geliefd, zo gehaat, zo eerbiedwaardig, zo vervloekt als de Bijbel. Mensen stierven voor de Bijbel, anderen werden gedood om de Bijbel. Het heeft de grootste, nobelste handelingen van de mens geïnspireerd en kreeg de schuld van haar verderfelijke en ontaarde invloed. Er zijn oorlogen gevoerd over de Bijbel, revoluties werden gevoerd door haar bladzijden en koninkrijken brokkelden af door haar ideeën. Mensen van verschillende inzichten – van liberale theologieën tot kapitalisten, van fascisten tot marxisten, van dictators tot liberalen, van pacifisten tot militairen – zoeken in haar bladzijden naar woorden die hun daden rechtvaardigen.

Het unieke van de Bijbel komt niet van haar ongeëvenaarde politieke, culturele en sociale invloed, maar van haar Bron en haar afhankelijkheid daaraan. Het is Gods openbaring van de unieke God-mens: de Zoon van God, Jezus Christus – de Redder der wereld.

Goddelijke openbaring

Door de hele geschiedenis hebben mensen het bestaan van God betwist, velen hebben hun vertrouwen uitgesproken dat Hij bestaat en dat Hij Zichzelf heeft bekendgemaakt. Op welke manieren heeft God Zichzelf bekendgemaakt en welke rol speelt de Bijbel in Zijn openbaring?

Algemene openbaring

Het inzicht in Gods karakter dat de geschiedenis, menselijke gedrag, geweten en natuur biedt wordt vaak 'algemene openbaring' genoemd, omdat het toegankelijk is voor iedereen en het ons verstand aanspreekt.

Aan miljoenen *'vertellen de hemelen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk'* (Psalm 19: 1). De zonneschijn, regen, heuvels, en rivieren, allen getuigen van een liefhebbende Schepper. *'Want Zijn onzienlijke dingen worden, van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en doorzien, beide Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid, opdat zij niet te verontschuldigen zouden zijn'* (Romeinen 1: 20).

Anderen zien bewijzen van een zorgzame Vader in de gelukkige relatie en buitengewone liefde tussen vrienden, familieleden, man en vrouw, ouders en kinderen.

'Als een, dien zijn moeder troost, alzo zal Ik u troosten;' (Jesaja 66: 13). *'Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt Zich de HEERE over degenen, die Hem vrezen'* (Psalm 103: 13).

Toch kan dezelfde zon die getuigt van een liefdevolle Schepper de aarde veranderen in een dorre woestijn, hongersnood brengende. Dezelfde regen kan veranderen in een woeste stroom die gezinnen verdrinkt; dezelfde lieflijke heuvels kunnen ineens instorten, afbrokkelen en dan verpletteren. Menselijke relaties verbergen vaak jaloezie, afgunst, woede en zelfs haat die leidt tot moord.

De wereld om ons heen geeft gemengde signalen, die evenveel vragen opwerpen als antwoorden. Het laat een conflict zien tussen goed en kwaad, maar laat niet zien hoe een conflict begint, wie vechten en waarom, of wie uiteindelijk zal winnen.

Bijzondere openbaring

Zonde beperkt Gods openbaring, door de schepping door ons onvermogen om Gods getuigenis te interpreteren, te verduisteren. In liefde gaf God een bijzondere openbaring van Zichzelf om ons te helpen antwoorden te krijgen op deze vragen. Door beide, het Oude- en

het Nieuwe Testament, maakt Hij Zichzelf aan ons bekend op een bijzondere wijze, waardoor er geen vragen overblijven over Zijn karakter van liefde. Eerst kwamen Zijn openbaringen door profeten; daarna Zijn ultieme openbaring door de Persoon Jezus Christus (Hebreeën 1: 1-2).

De Bijbel bevat zowel delen die de waarheid over God verklaren en die Hem openbaren als Persoon. Beide gebieden van deze openbaring zijn noodzakelijk. Wij moeten God kennen door Jezus Christus (Johannes 17: 3) als ook '*de waarheid in Jezus is*' (Efeze 4: 21). En d.m.v. de Schriften doorbreekt God onze mentale en geestelijke beperkingen, zo brengt Hij Zijn verlangen over om ons te redden.

Het Middelpunt van de Schriften

De Bijbel openbaart God en ontmaskert de mensheid. Het toont onze hachelijke situatie en openbaart Zijn oplossing. Het geeft aan dat wij verloren zijn, vervreemd van God en openbaart Jezus als Degene, Die ons vindt en terugbrengt naar God.

Jezus Christus is het Middelpunt van de Schriften. Het Oude Testament beschrijft de Zoon van God als de Messias, de Verlosser van de wereld; het Nieuwe Testament openbaart Hem als Jezus Christus, de Verlosser. Elke bladzijde onthult, door symbolen of door werkelijkheid, een aantal fasen van Zijn werk en karakter. De dood van Jezus aan het kruis is de ultieme openbaring van Gods karakter.

Het kruis geeft de ultieme openbaring omdat het twee uitersten samenbrengt: het ondoorgroendelijke kwaad van de mens en Gods onuitputtelijke liefde. Wat kan ons meer inzicht geven in de menselijke onvolmaaktheid/feilbaarheid? Wat kan beter zonde openbaren? Het kruis openbaart een God, Die Zijn enige Zoon laat doden. Wat een Offer! Welke grotere openbaring van Zijn liefde had Hij kunnen geven? Inderdaad, het middelpunt van de Bijbel is Jezus Christus. Hij staat in het middelpunt van het kosmische drama. Spoedig zal Zijn triomf op Golgotha uiteindelijk leiden tot de uitroeiing van het kwaad. De mens en God zullen herenigd worden.

Het thema van Gods liefde, speciaal gezien in de offerdood van Christus op Golgotha – de grootste waarheid van het universum – is het middelpunt van de Bijbel. Alle belangrijke Bijbelse waarheden moeten daarom bestudeerd worden vanuit dit perspectief.

Auteurschap van de Schriften

Het Bijbels gezag voor geloof en praktijk komt voort uit de herkomst ervan. Zijn schrijvers beschouwden de Bijbel als onderscheiden van andere literatuur. Zij verwezen ernaar als '*heilige Schriften*' (Romeinen 1: 2; 2 Timotheüs 3: 15) en '*woorden Gods*' (Romeinen 3: 2; Hebreeën 5: 12).

Het unieke karakter van de Schrift is gebaseerd op haar oorsprong en Bron. De Bijbel schrijvers beweerden dat zij niet de oorsprong van hun boodschappen zijn, maar dat zij ze ontvingen vanuit de Goddelijke Bron. Het was door Goddelijke openbaringen dat zij in staat waren de waarheden 'te zien' die zij doorgaven (zie Jesaja 1: 1; Amos 1: 1; Micha 1: 1; Habakuk 1: 1; Jeremia 38: 1).

Deze schrijvers verwezen naar de Heilige Geest als Degene, Die communiceerde door de profeten aan het volk (Nehemia 9: 30; Zacharia 7: 12). David zei: '*De Geest des HEEREN heeft door mij gesproken, en Zijn rede is op mijn tong geweest.*' Ezechiël schreef: '*Zo kwam in mij, als Hij tot mij sprak, de Geest,*' '*Zo viel dan de Geest des HEEREN op mij*' '*Daarna nam mij de Geest op*' (Ezechiël 2: 2; 11: 5, 24). En Micha getuigde: '*... ik ben vol kracht van den Geest des HEEREN*' (Micha 3: 8).

Het Nieuwe Testament herkende de rol van de Heilige Geest in het ontstaan van het Oude Testament. Jezus zei, dat David geïnspireerd was door de Heilige Geest (Markus 12: 36). Paulus geloofde dat de Heilige Geest '*door Jesaja*' sprak (Handelingen 28: 25). Petrus

openbaarde dat de Heilige Geest alle profeten begeleidde, niet een paar (1 Petrus 1: 10; 2 Petrus 1: 21). Op sommige momenten verdween de schrijver helemaal naar de achtergrond en alleen de ware Auteur – de Heilige Geest – werd erkend: '*... gelijk de Heilige Geest zegt ...*' *'Waarmede de Heilige Geest dit duidde ...*' (Hebreeën 3:7; 9:8).

De schrijvers van het Nieuwe Testament erkenden de Heilige Geest ook als de Bron van hun eigen boodschap. Paulus verklaart: '*Doch de Geest zegt duidelijk, dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof,*' (1 Timotheüs 4:1). Johannes zegt: '*ik was in den geest op den dag des HEEREN*' (Openbaring 1: 10). En Jezus beveelt Zijn apostelen door toedoen van de Heilige Geest (Handelingen 1: 2; Efeze 3: 3-5).

Dus God, in de Persoon van de Heilige Geest, heeft Zichzelf in de Heilige Schriften geopenbaard. Hij schreef ze, niet met Zijn eigen hand, maar d.m.v. andere handen, ca. 40 paar, over een periode van meer dan 1500 jaar. En omdat God de Heilige Geest de schrijvers inspireerde, is Hij de Auteur.

Inspiratie van de Schriften

'Al de Schrift is van God ingegeven', schrijft Paulus in 2 Timotheüs 3: 16. Het Griekse woord 'theopneustos' vertaald als 'Inspiratie', betekent letterlijk 'Gods adem'. God 'ademde' de waarheid in de geest van de mens. En zij, op hun beurt, drukten de woorden uit zoals in de Schriften zijn opgeschreven. Daarom is Inspiratie het proces waardoor God Zijn eeuwige waarheid meedeelt.

Het proces van Inspiratie. Goddelijke openbaring werd ingegeven door God aan *'heilige mensen'* die *'van den Heilige Geest gedreven zijnde'* (2 Petrus 1: 21). Deze openbaringen werden uitgedrukt in menselijke taal met al zijn beperkingen en onvolkomenheden, toch bleven ze Gods getuigenis. God inspireerde mensen, geen woorden.

Waren de profeten zo passief als bandrecorders die afspeelden precies wat was vastgelegd? Bij sommige gelegenheden werden de schrijvers bevolen om de exacte woorden van God op te schrijven, maar in de meeste gevallen instrueerde God hen om naar hun beste vermogen te beschrijven wat ze zagen of hoorden. In het laatste geval gebruikten de schrijvers hun eigen taalpatroon en stijl.

Paulus merkt op dat *'de geesten der profeten ... de profeten onderworpen'* zijn (1 Korinthe 14: 32). Ware inspiratie wist niet de individualiteit, rede, integriteit of persoonlijkheid van de profeet uit.

Tot op zekere hoogte illustreert de relatie van Mozes en Aäron dat wat is tussen de Heilige Geest en de schrijver. God zei tegen Mozes: *'Ik heb u tot een god gezet over Farao; en Aäron, uw broeder, zal uw profeet zijn'* (Exodus 7:m1; 4: 15-16). Mozes informeerde Aäron over Gods boodschappen en, als tegenprestatie, gaf Aäron dit door aan Farao in zijn eigen woordenschat en stijl. Evenzo brachten Bijbelse schrijvers de Goddelijke geboden, gedachten en ideeën in hun eigen stijl en taal over. Omdat God op deze wijze communiceert, is de woordenschat van de verschillende Bijbelboeken gevarieerd en weerspiegelt de opvoeding en cultuur van de schrijvers.

De Bijbel '*... is niet Gods manier van denken en uitdrukking. ... Vaak zeggen mensen dat zo'n uitdrukking niet zoals God is. Maar God heeft Zichzelf niet in woorden omgezet, in logica, in retoriek, op proef in de Bijbel. De schrijvers van de Bijbel waren Gods journalisten, niet Zijn pen.*' (Selected Messages deel 1 p. 21) 'Inspiratie werkt niet op woorden van de man of zijn uitdrukkingen, maar op de man zelf, die, onder de invloed van de Heilige Geest, doordrongen wordt met gedachten. Maar de woorden krijgen het stempel van de individuele geest. De Goddelijke Geest wordt vermengd. De Goddelijke Geest en wil gaan samen met de menselijke geest en wil; zo worden de uitspraken van de mensen het Woord van God.' (Selected Messages deel 1, p. 21)

In één geval weten wij dat God de exacte woorden sprak en schreef, de Tien Geboden. Zij zijn van Goddelijke, en niet van menselijke samenstelling (Exodus 20: 1-17; 31: 18; Deuteronomium 10: 4-5), maar zelfs deze moesten uitgedrukt worden binnen de beperkingen van de menselijke taal.

De Bijbel is Goddelijke waarheid uitgedrukt in menselijke taal. Stelt u zich voor; dat is kwantumfysica te leren aan een baby. Dit is een soort van probleem/moeilijkheid waarmee God te maken had in Zijn poging de Goddelijke waarheid door te geven aan de zondige, beperkte mensheid. Het is onze beperking die de communicatie met God begrenst.

Er bestaat een parallel tussen de mensgeworden Christus en de Bijbel: Jezus was een vereniging van God en mens, Goddelijk en menselijk in Eén. Zo is de Bijbel een vereniging van Goddelijkheid en menselijkheid. Zoals het gezegd wordt van Christus, zo kan het worden bevestigd van de Bijbel *'En het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond'* (Johannes 1: 14). Deze Goddelijk-menselijke combinatie maakt de Bijbel uniek onder de lectuur.

Inspiratie en de schrijvers. De Heilige Geest bereidt bepaalde personen voor om de Goddelijke waarheid door te geven. De Bijbel legt niet gedetailleerd uit hoe deze personen worden geselecteerd, maar op een bepaalde manier vormt Hij een eenheid tussen de Goddelijke en de menselijke persoon.

Degenen die deel hadden in het schrijven van de Bijbel werden niet gekozen om hun natuurlijke talent. Noch was een Goddelijke openbaring noodzakelijk om een persoon te bekeren of hem te verzekeren van het eeuwige leven. Bileam verkondigde onder Inspiratie een Goddelijke boodschap, terwijl hij handelde in strijd met Gods raad (Numeri 22-24). David, die gebruikt werd door de Heilige Geest, pleegde grote misdaden (Psalm 51). Alle schrijvers van de Bijbel waren mannen met een zondige/gevallen natuur, die Gods genade dagelijks nodig hadden (Romeinen 3: 12).

De inspiratie die de Bijbelse schrijvers ervoeren was meer dan verlichting of Goddelijke leiding, want deze komt tot allen die de waarheid zoeken. In feite, gaven de Bijbelse schrijvers soms de Goddelijke boodschap door, zonder het zelf volledig begrepen te hebben (1 Petrus 1: 10-12).

De reacties van de schrijvers van de boodschap die zij doorgaven, waren niet hetzelfde. Daniël en Johannes zeiden dat ze *'ontzet'* waren over hun schrijven (Daniël 8: 27; Openbaring 5: 4), en 1 Petrus 1: 10 geeft aan dat andere schrijvers de betekenis zochten te begrijpen van hun boodschap of die van anderen. Soms vreesden deze mensen om een geïnspireerde boodschap te verkondigen, en soms gingen ze zelfs in discussie met God (Habakuk 1; Jona 1: 1-3; 4: 1-11).

De methode en inhoud van de openbaring. Heel vaak gaf de Heilige Geest de Goddelijke kennis door d.m.v. visioenen en dromen (Numeri 12:6). Soms sprak Hij hoorbaar of tot de innerlijke zintuigen. God sprak met Samuël *'in zijn oor'* (1 Samuël 9: 15). Zacharia ontving symbolische voorstellingen met uitleg (Zacharia 4). De visioenen van de hemel die Paulus en Johannes ontvingen werden begeleid met mondelinge instructies (2 Korinthe 12: 1-4; Openbaring 4, 5). Ezechiël nam gebeurtenissen waar die plaatsvonden op een andere locatie (Ezechiël 8). Sommige schrijvers namen deel aan hun visioen, door het uitvoeren van bepaalde handelingen als een onderdeel van het visioen (Openbaring 10).

Met betrekking tot de inhoud openbaarde de Geest, aan sommigen, gebeurtenissen die nog in de toekomst lagen (Daniël 2, 7, 8, 12). Andere schrijvers legden historische gebeurtenissen vast, hetzij op basis van persoonlijke ervaring of door materiaal te selecteren uit bestaande historische documenten (Richteren; 1 Samuël; 2 Kronieken, de Evangelien; Handelingen).

Inspiratie en geschiedenis. De Bijbelse bewering dat *'al de Schrift is van God ingegeven'*, nuttig en gezaghebbend voor het morele en geestelijke leven, laat geen twijfel over de Goddelijke leiding in het selectieproces. Of de informatie afkomstig is van persoonlijke waarneming, mondelinge of geschreven bronnen, of van directe openbaring, het werd allemaal door de leiding van de Heilige Geest aan de schrijver doorgegeven.

De Bijbel openbaart Gods plan in Zijn dynamische wisselwerking met het mensdom, niet door een verzameling van onwerkelijke leerstellingen. Zijn Zelfopenbaring staat verankerd in ware gebeurtenissen die plaatsvonden op een bepaalde tijd en plaats. De betrouwbaarheid van de historische verslagen is uitermate belangrijk, want zij vormen de structuur van ons begrip over Gods karakter en Zijn doel met ons. Een nauwkeurig begrip leidt tot eeuwig leven, maar een onnauwkeurig inzicht leidt tot verwarring en dood.

God gaf aan bepaalde mensen de opdracht om de geschiedenis op te schrijven van Zijn handelen met Israël. Deze historische verhalen, geschreven vanuit een ander gezichtspunt dan de wereldse geschiedenis, vormen een belangrijk deel van de Bijbel (Numeri 33: 1-2; Jozua 24: 25-26; Ezechiël 24: 2). Zij geven ons een nauwkeurige, objectieve geschiedenis, vanuit een Goddelijk perspectief. De Heilige Geest gaf de schrijvers speciale inzichten, zodat zij gebeurtenissen konden opnemen in de strijd tussen goed en kwaad, welke het karakter van God laten zien en mensen leidt in hun zoektocht naar redding/verlossing.

Deze historische voorvallen zijn 'types' of 'voorbeelden' opgeschreven *'tot waarschuwing voor ons, op dewelke de einden der eeuwen gekomen zijn'* (1 Korinthe 10: 11). Paulus zegt: *'Want al wat tevoren geschreven is, dat is ons tot lering tevoren geschreven, opdat wij door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften hoop hebben zouden'* (Romeinen 15: 4). De vernietiging van Sodom en Gomorra dienen voor ons als 'voorbeeld' of waarschuwing te zijn (2 Petrus 2: 6; Judas 7). Abrahams ervaringen van gerechtigheid zijn een voorbeeld voor iedere gelovige (Romeinen 4: 1-25; Jakobus 2: 14-22). Ook de Oud Testamentische burgerlijke wetten, vol met diep geestelijke betekenissen, zijn opgeschreven tot ons voordeel (1 Korinthe 9: 8,9).

Lukas vermeldt dat hij zijn Evangelie schreef, omdat hij een verslag wilde geven van het leven van Jezus *'opdat gij moogt kennen de zekerheid der dingen, waarvan gij onderwezen zijt'* (Lukas 1: 4). Het criteria van Johannes, voor de selectie van zijn Evangelie over het leven van Jezus was: *'Maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon Gods, en opdat gij gelovende het leven hebt in Zijn Naam'* (Johannes 20: 31). God leidde de Bijbelschrijvers om de geschiedenis te presenteren op een manier, die ons naar de verlossing zou leiden.

De biografieën van Bijbelse persoonlijkheden voorzien in een ander bewijs van Goddelijke Inspiratie. Deze verslagen schetsen zorgvuldig de zwakke en sterke punten van hun karakters. Zij tonen getrouw hun zonden, evenals hun successen. Zij bedekken niet Noachs gebrek aan zelfbeheersing of Abrahams bedrog. De driftbuien die Mozes, Paulus, Jakobus en Johannes vertoonden zijn vastgelegd. De Bijbelse geschiedenis onthult de fouten van de wijste koning van Israël en de zwakheden van de twaalf patriarchen en de twaalf apostelen. De Bijbel maakt geen verontschuldigungen voor hen, noch doet zij een poging om hun schuld te minimaliseren. Het toont hen allemaal zoals zij waren en wat zij zouden worden of hadden kunnen worden door de genade Gods. Zonder Goddelijke Inspiratie kon geen biograaf zo'n scherpzinnige analyse schrijven.

De schrijvers van de Bijbel tonen al de historische verhalen die zij bevat, als ware gebeurtenissen, niet als mythen/overleveringen of symbolen. Veel hedendaagse sceptici verwerpen de verhalen van Adam en Eva, Jona en de zondvloed. Maar Jezus nam ze aan als historische, nauwkeurig en geestelijk relevante gebeurtenissen (Matthéüs 12: 39-41; 19: 4-6; 24: 37-39).

De Bijbel leert niet een gedeeltelijke Inspiratie of een mate van Inspiratie. Deze theorieën zijn speculaties die de Bijbel beroven van haar Goddelijk gezag.

De nauwkeurigheid van de Schriften. Net zoals Jezus *'is vlees geworden en heeft onder ons gewoond'* (Johannes 1: 14) zo is de Bijbel aan ons gegeven in de taal van de mensheid, om de waarheid te begrijpen. De Inspiratie van de Schriften garandeert haar betrouwbaarheid.

In hoeverre beschermde God de overdracht van de tekst om ervoor te zorgen dat de boodschap geldig en waar bleef? Het is duidelijk dat, terwijl de oude manuscripten variëren, de essentiële waarheden bewaard zijn gebleven (Zie Eerste Geschriften blz. 261- 262).

Hoewel het heel goed mogelijk is dat de kopiïsten en vertalers van de Bijbel kleine foutjes maakten, laten bewijzen van de Bijbelse archeologie zien, dat veel vermeende fouten eigenlijk misvattingen van de zijde van de geleerden waren. Sommige van deze problemen ontstonden, omdat mensen de Bijbelse geschiedenis en gewoonten lazen met westerse ogen. Wij moeten erkennen dat de mens alleen ten dele kent – hun inzicht in de Goddelijke verrichtingen blijft fragmentarisch/beperkt.

Waargenomen tegenstrijdigheden moeten niet het vertrouwen in de Schriften aantasten; zij zijn vaak het resultaat van onze onjuiste inzicht in plaats van daadwerkelijke fouten. Wordt God berecht, wanneer wij een zin of tekst tegenkomen die wij niet volledig kunnen begrijpen? Wij mogen misschien nooit in staat zijn elke tekst in de Schriften uit te leggen, maar dat hoeven wij ook niet. Vervulde profetieën verifiëren de betrouwbaarheid van de Schriften.

Ondanks pogingen om het te vernietigen, is de Bijbel bewaard gebleven met een verbazingwekkende, zelfs wonderbaarlijke, nauwkeurigheid. Vergelijkingen van de Dode Zeerollen met latere manuscripten van het Oude Testament laten de zorgvuldigheid zien, waarmee het is overgedragen. Zij bevestigen de geloofwaardigheid en betrouwbaarheid van de Schriften als de Onfeilbare Openbaring van Gods wil.

Het gezag van de Schriften. De Schriften hebben een Goddelijk gezag omdat hierin God door de Heilige Geest spreekt. Dus de Bijbel is het geschreven Woord van God. Waar is het bewijs van deze bewering en wat zijn de gevolgen voor ons leven en ons streven naar kennis?

De aanspraken van de Schriften. De schrijvers van de Bijbel getuigen dat hun boodschappen direct van God komen. Het is *'het Woord van God'* dat tot Jeremia, Ezechiël, Hosea en anderen kwam (Jeremia 1: 2; 9; Ezechiël 1: 3; Hosea 1: 1; Joël 1: 1; Jona 1: 1), als boodschappers van de HEERE (Haggai 1: 13; 2 Kronieken 36: 16) werden Gods profeten geboden om te spreken in Zijn Naam, zeggende *'Zo zegt de HEERE'* (Ezechiël 2:4; Jesaja 7: 7). Zijn woorden worden beschouwd als hun Goddelijke geloofsbrieven en bevoegdheid.

Soms verdwijnt het menselijke middel, die God gebruikt, naar de achtergrond. Matthéüs verwijst naar de autoriteit achter de Oude Testamentische profeet Jesaja, die hij citeert met de woorden *'En dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden hetgeen van den HEERE gesproken is door den profeet'* (Matthéüs 1: 22). Hij ziet de HEERE als de directe tussenpersoon, het gezag; de profeet als de indirecte tussenpersoon.

Petrus classificeert de brieven van Paulus als Heilige Schrift (2 Petrus 3: 15-16). En Paulus getuigt over dat wat hij schrijft *'Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus'* (Galaten 1: 12). De Nieuw Testamentische schrijvers nemen de woorden van Christus aan als Heilige Schrift en

beschouwen ze als het hebben van dezelfde autoriteit als de Oud Testamentische schrijvers (1 Timotheüs 5: 18; Lukas 10: 7).

Jezus en het gezag van de Schriften. Gedurende Zijn hele bediening op aarde, benadrukte Jezus het gezag van de Schrift. Toen Hij verleid werd door satan of met Zijn tegenstanders, was Zijn verdediging en uitgangspunt *'Er staat geschreven'* (Matthéüs 4: 4, 7, 10; Lukas 20: 17). *'De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat'* (Matthéüs 4: 4). Toen Hem werd gevraagd hoe iemand het eeuwige leven kon beërven, antwoordde Hij: *'Wat is in de wet geschreven? Hoe leest gij?'* (Lukas 10: 26)

Jezus plaatste de Bijbel boven menselijke tradities en meningen. Hij bestrafte de Joden dat zij het gezag van de Schriften naast zich neerlegden (Markus 7: 7-9), en riep hen op de Schriften zorgvuldiger te bestuderen, zeggende: *'Hebt gij nooit gelezen in de Schriften;...'* (Matthéüs 21: 42; Markus 12: 10, 26).

Hij geloofde sterk in het gezag van het profetische woord en liet zien dat het op Hem wees. Hij zei: *'Onderzoek de Schriften, ... en die zijn het, die van Mij getuigen'* *'Want indien gij Mozes geloofdet, zo zoudt gij Mij geloven; want hij heeft van Mij geschreven'* (Johannes 5: 39, 46). De meest overtuigende bewering van Jezus, dat Hij een Goddelijke opdracht had, ging over Zijn vervulling van de Oud-Testamentische profetieën (Lukas 24: 25-27).

Dus, zonder voorbehoud aanvaardde Christus de Heilige Schriften als gezaghebbende openbaring van Gods wil voor het mensdom. Hij zag de Schriften als een voorwerp van waarheid, een objectieve openbaring, gegeven om de mensheid uit de duisternis van ondeugdelijke tradities en onwaarheden te leiden naar het ware Licht van een reddende kennis.

De Heilige Geest en het gezag van de Schriften. Gedurende het leven van Jezus werd Zijn ware identiteit niet onderscheiden door de religieuze leiders en de zorgeloze menigte. Sommigen dachten dat Hij een profeet was, zoals Johannes de Doper, Elia of Jeremia – slechts een mens. Toen Petrus beleed dat Jezus was *'de Christus, de Zoon des levenden Gods'*, wees Jezus erop dat het Goddelijke Verlichting was, die zijn bekentenis mogelijk maakte (Matthéüs 16: 13-17). Paulus onderstreept deze waarheid: *'... niemand kan zeggen Jezus den HEERE te zijn, dan door den Heilige Geest'* (1 Korinthe 12: 3).

Zo is het ook met het geschreven Woord van God. Zonder de verlichting van de Heilige Geest op onze geest kunnen wij de Bijbel nooit goed begrijpen, of zelfs maar erkennen als Gods gezaghebbende wil. *'Alzo weet ook niemand hetgeen Gods is, dan de Geest Gods.'* (1 Korinthe 2: 11), volgt daaruit dat *'... de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden'* (1 Korinthe 2: 14). Dus *'...het woord des kruises is wel degenen die verloren gaan, dwaasheid;'* (1 Korinthe 1: 18).

Alleen met de hulp van de Heilige Geest, Die *'de diepten Gods'* (1 Korinthe 2: 10) onderzoekt, kan iemand overtuigd worden van het gezag van de Bijbel als een openbaring van God en Zijn wil. Dan pas wordt het kruis *'een kracht Gods'* (1 Korinthe 1: 18) en kan iemand zich aansluiten bij de getuigenis van Paulus: *'Doch wij hebben niet ontvangen den geest der wereld, maar den Geest Die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen die ons van God geschonken zijn'* (1 Korinthe 2: 12).

De Heilige Schrift en de Heilige Geest kunnen nooit gescheiden worden. De Heilige Geest is beide, de Auteur en de Onthuller van Bijbelse waarheden.

De autoriteit van de Schrift in ons leven vermeerderd of vermindert in overeenstemming met ons idee van geestelijkheid. Wanneer wij de Bijbel zien als louter een verzameling van menselijke getuigenissen of wanneer wij de autoriteit die wij eraan verlenen

laten afhangen van hoe het onze gevoelens en emoties beweegt, dan ondermijnen wij diens autoriteit in ons leven. Maar wanneer wij Gods stem onderscheiden als sprekend door de schrijvers, hoe zwak en menselijk ze ook waren, dan wordt de Schrift de volmaakte autoriteit op het gebied van leerstellingen, terechtwijzing, correcties en onderwijzing in de rechtvaardigheid (2 Timotheüs 3: 16).

De reikwijdte van het gezag van de Schriften. Tegenstrijdigheden tussen de Schriften en wetenschap zijn vaak het resultaat van speculaties. Wanneer wij de wetenschap met de Schriften niet kunnen overeenstemmen, komt dat omdat wij 'een gebrekkige kennis hebben aangaande wetenschap of openbaring ... , maar wanneer men deze op de juiste wijze verstaat, zijn ze volkomen in overeenstemming.' PP blz. 85

Alle menselijke wijsheid moet onderworpen worden aan de autoriteit van de Schriften. De Bijbelse waarheden zijn de norm waaraan alle andere ideeën getoetst moeten worden. Het Woord van God oordelen door feilbare menselijke maatstaven is hetzelfde, als te proberen de sterren te meten met een meetlat. De Bijbel mag niet onderworpen worden aan menselijke normen. Het is superieur aan alle menselijke wijsheid en literatuur. In plaats dat wij de Bijbel oordelen, worden wij door de Bijbel geoordeeld, want het is de maatstaf van het karakter en de toets van alle ervaringen en gedachten.

Tenslotte, de Schrift behoudt het gezag zelfs over de gaven die afkomstig zijn van de Heilige Geest, inclusief de leiding door '*de gave van profetie*' of het '*spreken in menigerlei talen*' (1 Korinthe 12: 10, 28; 14: 1; Efeze 4: 7-16). De gaven van de Geest overstijgen de Bijbel niet; uiteraard moeten deze getoetst worden aan de Bijbel en wanneer het niet overeenkomt, moet het aan de kant gezet worden als onzuiver. '*Tot de Wet en tot de Getuigenis; zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben (is er geen licht in hen KJV).*' (Jesaja 8:20). (Zie hoofdstuk 17 van dit document).

De eenheid van de Schriften. Een oppervlakkig lezen van de Schrift zal een oppervlakkig begrip opleveren. Wanneer u op deze manier de Bijbel leest, lijkt het een wirwar van verhalen, preken en geschiedenis. Maar toch ontdekken zij die openstaan voor de verlichting van de Geest van God, zij die bereid zijn om met geduld en onder veel gebed de verborgen waarheden te onderzoeken, dat de Bijbel getuigt van een onderliggende eenheid in wat zij leert over de beginselen van verlossing. De Bijbel is geen monotone gelijkvormigheid. Veeleer geeft het een rijke en kleurrijke diversiteit van harmonieuze getuigenissen aan een zeldzame en uitgesproken schoonheid. En door zijn verscheidenheid aan perspectieven is het beter in staat om in alle tijden aan de menselijke behoeften te voldoen.

God heeft Zichzelf niet geopenbaard aan de mensheid in een doorlopende keten van aaneengesloten uitspraken, maar beetje bij beetje, door opeenvolgende generaties. Of het nu door Mozes opgeschreven is in een veld in Midian, of door Paulus in een Romeinse gevangenis, de boeken onthullen dezelfde, door de Geest geïnspireerde communicatie. Een begrip van deze 'progressieve openbaring' draagt bij aan een begrip van de Bijbel en haar eenheid.

Hoewel geschreven door verschillende generaties blijven de waarheden van het Oude en Nieuwe Testament onlosmakelijk met elkaar verbonden; zij zijn niet in tegenspraak met elkaar. De twee Testamenten zijn één, zoals God Eén is. Het Oude Testament, door profetieën en symbolen, openbaren het Evangelie van de komst van de Heiland; het Nieuwe Testament, door het leven van Jezus, openbaart de Heiland, Die kwam – het werkelijke Evangelie. Beiden openbaren Dezelfde God. Het Oude Testament dient als fundament voor het Nieuwe Testament. Het voorziet in de sleutel om het Nieuwe Testament te openen, terwijl het Nieuwe Testament de verborgenheden van het Oude Testament uitleggen.

God roept ons genadig op om met Hem bekend te worden, door Zijn Woord te onderzoeken. Hierin kunnen wij de rijke zegeningen van de zekerheid van onze verlossing vinden. Wij kunnen voor onszelf ontdekken dat de Schriften *'nuttig zijn tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing die in de rechtvaardigheid is.'* *'Opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust'* (2 Timotheüs 3: 16,17).

Referenties

1. Ellen G. White, *Selected Messages*, (Washington, D. C.: Review and Herald, 1958), book 1, p. 21. 2.
2. Idem.
3. For a reason for some variant readings, see White, *Early Writings* (Washington, D. C. Review and Herald, 1945), pp. 220, 221.
4. See Siegfried H. Horn, *The Spade Confirms the Book*, rev. ed., (Washington, D. C. Review and Herald, 1980)
5. For the general Seventh-day Adventist understanding of Biblical interpretation, Zie General Conference Committee, Report of the General Conference Committee Annual Council, Oct. 12, 1986, 'Methods of Bible Study,' Distributed by the Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, 6840 Eastern Ave., N. W., Washington, D. C. 20012. See also *A Symposium on Biblical Hermeneutics*, ed. G. M. Hyde (Washington, D. C.: Review and Herald, 1974); Gerhard F. Hasel, *Understanding the Living Word of God* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1980). Zie P. Gerard Damsteegt, 'Interpreting the Bible' (Paper prepared for the Far Eastern Division Biblical Research Committee Meeting, Singapore, May 1986).
6. White, *The Story of Patriarchs and Prophets* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1958), p.114.